

Arrest

nr. 110 220 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2012 met refertenummer X.

Gelet op het arrest nr. 104 550 van 6 juni 2013 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 20 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B.SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M.DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.05.2009 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen - met name dat betrokkene sinds november 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hieraan verschillende attesten voorlegt, ingeschreven was bij de VDAB, werkbereid zou zijn, een arbeidskaart C voorlegt, een beoordelingsfiche van een werkgever voorlegt en een vriendenkring heeft opgebouwd in België - zijn op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure. Betrokkene diende een eerste asielprocedure in op 30.11.2006, die werd afgesloten op 14.11.2008 met de beslissing 'weigering subsidiaire bescherming en weigering vluchtelingenstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18.12.2008. Op 09.11.2010 maakte verzoeker zelf de keuze om een tweede asielprocedure in te dienen. Deze asielprocedure werd afgesloten op 26.10.2011 met eveneens de beslissing 'weigering subsidiaire bescherming en weigering vluchtelingenstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Betrokkene maakte zelf de keuze om twee maal een asielprocedure in te dienen en geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor het feit dat hij ondertussen geïntegreerd zou zijn in België geheel te wijten is aan zijn eigen keuze en houding, waardoor dit niet kan weerhouden worden als een grond om nu aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan 2 jaar voor de eerste procedure en iets minder dan 1 jaar voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Verder haalt betrokkene aan dat zijn gezin eveneens in België verblijft en dat hij in het land van herkomst geen familieleden meer heeft. Deze elementen kunnen geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan, aangezien betrokkene zich samen met zijn gezin kan begeven naar het land van herkomst en er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Betrokkene haalt ook nog aan dat zijn broer op legale wijze in België zou verblijven. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit feit op zich een grond zou vormen voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene legt nog een uittreksel van ziektegeschiedenis voor en een proces-verbaal van huiszoeking en inbeslagname. Hij verklaart echter niet waarom deze elementen een grond zouden vormen voor een verblijfsregularisatie en beperkt zich tot het louter voorleggen van deze documenten.

Verder wordt nog aangehaald dat de kinderen van verzoeker hier naar school gaan, dat zijn jongste kind in België geboren is, dat zij Nederlands spreken en België als hun thuisland beschouwen. Deze elementen vormen geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan aangezien betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van de asielprocedures en het indienen van de aanvraag conform artikel 9ter, waarvan betrokkene op de hoogte was dat hij het land zou dienen te verlaten bij een negatieve beslissing. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Met betrekking tot het aangehaalde argument dat voor de echtgenote en de zoon van betrokkene een aanvraag tot medische regularisatie werd ingediend, dient opgemerkt te worden dat deze reeds werd afgesloten.

[...].

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van diezelfde wet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het vertrouwens – en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker doet gelden dat de bevoegde staatssecretaris en de dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet en dat het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt, wat tot op heden niet het geval is. Er mag aldus worden verwacht dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet minstens wordt afgetoetst aan de instructie. Door dat niet te doen, werd het vertrouwensbeginsel geschonden. Ook het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, zo stelt verzoeker, nu niet wordt gemotiveerd waarom de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevindt niet in overweging wordt genomen terwijl tot op vandaag personen worden geregulariseerd op basis van de duurzame lokale verankering zoals voorzien in criterium 2.8.A van de vernietigde instructies en terwijl personen die zich in een gelijke situatie bevinden op een gelijke manier moeten worden beoordeeld.

Voorts stelt verzoeker dat niet afdoende werd gemotiveerd doordat de verwerende partij in de bestreden beslissing negeert dat verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2008 met name criterium 2.8.A. Hij wijst op de elementen van zijn aanvraag in het licht van dat criterium en stelt dat aldus een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. Alle door verzoeker aangehaalde schendingen vinden hun oorsprong in zijn uitgangspunt dat de vernietigde instructie had moeten worden toegepast op hun aanvraag.

2.2.2. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Waar verzoeker er zich over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De stelling van verzoekers dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden en moeten worden toegepast tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben.

De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te*

steunen”. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert verder niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat zij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

In de mate waarin verzoekers het gelijkheidsbeginsel geschonden achten, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekers beweren, andere vreemdelingen werden en nog worden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij terecht de criteria van de vernietigde instructie buiten toepassing heeft gelaten bij de beoordeling van verzoekers aanvraag tot regularisatie. In de mate dus dat verzoeker wenst aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van de vernietigde constructie, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit niet dienstig is.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet gegrond is.

3. Over de kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS